

Ἀλέξη Πάλμα

Κ Υ Μ Α Τ Α

 SISMANOGLIO
MEGARO

ΣΤΙΧΟΙ

SISMANOGLIO
MEGARÒ

SISMANOGILIO
MEGARO

*Προς Γαβριήλ
Σταυρού*

ΑΛΕΞΗ ΠΑΛΜΑ

Θ. Δημητρίου
[Signature]

ΚΥΜΑΤΑ

ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΟ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΙΣΤΑΜΠΟΥΛ

ΤΥΠΟΙΣ Μ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΑΛΑΤΑ, ΓΕΡΑΛΤΗ ΤΖΑΜΙ, ΓΙΟΡΔΑΝ ΧΑΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἡ ἀντικαλλιτεχνικὴ ἐμφάνισή τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, πρέπει ν' ἀποδοθεῖ, ἀπ' τὸν ἐπιεικῆ ἀναγνώστη, στίς μεγάλες τεχνικὲς καὶ οἰκονομικὲς δυσχέρειες ἐξ αἰτίας τῆς σημερινῆς πολεμικῆς περιόδου, ποὺ μᾶς ἐμπόδισαν ἀπὸ μιὰ πρὸ ἐπιμελημένη καὶ ἀπέρριπτη ἐργασία.

τὰ ἄνθρωπά τοις. Δὲν μποροῦμε ὁμῶς νὰ ξεχάσουμε τὴν «*Αἰόνη*» τοῦ κ. Μαρκονίτζου, ποὺ εἶναι ἴσως τὸ μοναδικὸ μνηστικόρισμα ποὺ ἐκδόθηκε στὴν πόλιν μας τὰ τελευταῖα χρόνια. Κι' οἷοι οὗτοι πρόσφεραν στὰ Γράμματα καὶ τὴν Τέχνη πολυτιμὲς ἐπηρεαίεις ἀποσπῶντας τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸ θαυμασμὸν δῶν μας.

Ἐπειδὴ ἀπ' αὐτοὺς ἔρχονται μὰ ὁμάδα νέοι ποὺ ὡς τώρα τίποτα σημαντικὸ δὲ μπόρεσαν νὰ δώσουν κι' ἂν ἔδωσαν ἦταν πολὺ σκόρπιο, πολὺ ἀκαταστάλαχτο ἀκόμα. Στὴν πεζογραφίᾳ ἐξαίρεση κάπως σὲ μερικὰ κομμάτια τῆς κάνει ἡ λεπτὴ λογο-

(1) Εἶναι ἀτόχημα γὰρ τῆ λογοτεχνία μας ποὺ τὰ περίφημα σονέττα τοῦ τῆς «*Νίκης τῶν Ἀνθρώπων*», δὲ ἐκδόθηκαν σὲ ξεχωριστὸ τόμο.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Υπάρχει πάντα μιὰ πολιτική λογοτεχνία, πού ζήτησε δυνα-
στιχῶς τις περισσότερες φορές νὰ ἐκδηλωθεῖ στοῦ ἐξωτερικοῦ.

Κι' ἡ λογοτεχνία αὐτή πάντα στάθηκε ἀξιοπρόσεχτη. Ἐνα
πλήθος λογοτέχνες—ἀγάπες μας καὶ θαυμασμοὶ μας—πῶχουν
ἀλλεὶ γένηθεῖ κι' ἄλλοι ἀνατραφεῖ στήν πόλη μας, ὁ Τανταλί-
δης, ὁ Βιζυνηὸς, ἡ Παπαδοπούλου, ὁ Γρουπάρης, ὁ Μαιμέ-
λης, ὁ Ὅμηρος Μπεγῆς, ὁ Ἀντώνης Γιαλούρης, ὁ Ἄ. Οἰκονο-
μίδης, ὁ Θεόδωρος Καστανάκης κι' ἄλλοι πού ζοῦν καὶ τώρα ἀ-
κόμα ἀνάμεσά μας καὶ δίπλα τοῖς ἀναπτέοντε μιὰν ὄσση καλ-
λιτεχνικῆς καὶ πνευματικῆς ἀπρόσφραξης, ὁ Ἄρχης Κόβας, ὁ
Γιάννης Χαλκιάσης, ὁ Βασίλης Κασαπάκης, (1) ἡ Μάγια Δρό-
σον, ὁ Ἄλ. Μπάρρας, κι' ἄλλοι πολλοὶ πού ξεχνοῦμε τώρα
τὰ ὄνόματά τους. Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ ξεχάσουμε τὴν
«Αἰὼν» τοῦ κ. Μαρκονίζου, πού εἶναι ἴσως τὸ μοναδικὸ μυ-
θιστόρημα πού ἐκδόθηκε στήν πόλη μας τὰ τελευταῖα, χρόνια.
Κι' οἷοι οὗτοι πρόσφεραν στὰ Γράμματα καὶ τὴν Τέχνη πολύ-
τιμες ἐπηρεασίαι ἀποσπῶντας τὴν ἐκτίμηση καὶ τὸ θαυμασμὸ
δοῦν μας.

Ἐπιπλέον ἀπ' αὐτοὺς ἔρχονται μιὰ ομάδα νέοι πού ὡς τώρα
τίποτα σημαντικό δὲ μπόρεσαν νὰ δώσουν κι' ἂν ἔδωσαν ἦταν
πολὺ σκόρπιο, πολὺ ἀκαταστάλαχτο ἀκόμα. Στὴν πεζογραφία
ἐξαίρεση κάπως σὲ μερικὰ κομμάτια της κάνει ἡ λεπτὴ λογο-

(1) Εἶναι ἀτόχημα γιὰ τὴ λογοτεχνία μας πού τὰ περὶφημα σονέττα
του τῆς «Νίκης τῶν Ἀνθρώπων», δὲν ἐκδόθηκαν σὲ ξεχωριστὸ τόμο.

τέχνιδα Ἄρρητα Κλώντια, πὸν οἶγονρα μὰ μέρα θὰ μᾶς δώσῃ
ἔργα ὀλοκληρωμένα καὶ ἄρτια. Ἐπίσης καὶ ὁ δυνατὸς διηγημα-
τογράφος Νίκος Σκαρμπιούνης, ξεχωρίζει ἀνάμεσα σ' ὄλους μὲ
τὸ ζωντανό του καὶ νευρώδη γράψιμο. Στὴν ποίηση, ἀπ'
τις συλλογὲς πὸν ἐκδόθηκαν κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία καλύ-
τερα κατὰ τὴ γνώμη μας εἶναι τὰ «Βοσπορίτικα τραγούδια» τοῦ
Δ. Ἡλιάδη. Ὁ Βασίλης Ἀδαμαντίδης καί μᾶς ἐποσχότανε
μὰ πέθανε πρόωρα. Ὁ Γιώργος Ἀποστολόπουλος μὲ τοὺς
«Κύκλους» του δείχνει κάποτε γνήσια ποιητικὰ σημεῖα, πὸν δὲν
κατόρθωσε ὅμως ἀκόμη νὰ τὰ ὑποτάξῃ, οὔτε γλωσσικὰ, οὔτε
τεχνικὰ, οὔτε ἐκφραστικὰ. Ἴσως ἀργότερα μὲ τὴ μελέτη καὶ
τὴν ἐργασία νὰ ἐπιτύχει. Καὶ πρέπει, γιὰ μὲν πορεῖ.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς ὑπάρχουν κι' ἄλλοι πὸν τὸ ἔργον τοιςμέ-
νοντας ἀνέκδοτο κρατεῖ ἀγνωστὰ τὰ ὀνόματά τους σὺν πολὺ κοινῷ.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἀναφέρουμε μὲ ἐνθουσιασμό τὸν ἐξαι-
ρετο ποιητὴ Γιώργον Πατριαρχέα, πὸν τὰ ἀνέκδοτα σονέττα του,
εἶμαστε βέβαιοι, πὸς συγκεντρωμένα μὰ μέρα σὲ τόμο, θὰ κ-
μῆσουν τὴν πολιτικὴ λογοτεχνία. Κι' ἀκόμα κι' ἔταν ἄλλο πνευ-
ματικὸ ἄνθρωπο κι' ἀληθινὸ ποιητὴ, πὸν ζεῖ ἀγνωστὸς ἀνάμεσα
μας καὶ πὸν μονάχα ἀπ' τὰ ποιήματα του σὴν «Νέα Ἐστία»
μᾶς εἶναι γνωστὸς. Ὁ Δ. Παπακωνσταντίνου. (1)

Ἐδῶ δὲ θὰ πρεπε νὰ παραλείψουμε τὴ χρονογράφον Ἄννη
Μαυρομάτη πὸν μὲ τόσο ζῆλο καλλιτεργεῖ τὸ δύσκολο αὐτὸ λο-
γοτεχνικὸ εἶδος, ὅστερ' ἀπὸ τὸν κ. Μαρκουίτσο, σὴν ἐφημερί-
δα «Μεταπολίτευσις». Τέλος μὲ σειρὰ ἀκόμα ἀξιοπρόσθετοι
νέοι, πὸν τὸ ἔργον τους μένει ὡς τῶρα πὸν πολὺ ἀνέκδοτο
καὶ πὸν μὲ καλοπροαίρετη μοῖρα μᾶς συνδέσει μὰζί τους μὲ
σιεγὴ φίλια, ὁ Βασίλης Βενέτης, ὁ Λευτέρης Παλαμίδης, ὁ
Νίκος Κάχος, ὁ Σάββας Μελόπουλος, ὁ Ἀρόσος Νότης, ὁ Ἡὸ
Λαμπίρη, ὁ Νῖνος Ἀνδρειάδης, ὁ Ἀντώνης Κωνσταντινίδης,
καὶ ὁ νεαρὸς ἐπίδοξος ποιητὴς Ἰ. Ἀθανασιάδης, μὰζι μὲ κά-

(1) Ἄσχετο ἂν ἔγραφε κάποτε γιὰ τὸν ὑποφαινόμενον καὶ τοὺς φί-
λους του ἄρτητα καὶ πικρόχολα λόγια, παρεξηγώντας ὡς ἀντικειμενα-
τικὴ κάποια μὰς φιλολογικὴ προσπάθεια σὸν ἡμερήσιο τύπο τῆς πό-
λης μας.

ποιους λόγους άλλους ακόμα, κλείνουν τὸ λογοτεχνικὸ κύκλο τῆς πόλης μας. (2)

Μὲ τὰ λίγα μας αὐτὰ λόγια, ἀναφέροντας μερικὰ ὀνόματα καὶ λίγες πεταχτές κριτικὲς παρατηρήσεις, χωρὶς βέβαια ν' ἐκνιώμαστε καὶ κάποιων ἄγνωστον μας ἴσως τὴν ἀξιόλογη ἐργασία, θελήσαμε νὰ ἐπενθυμίσουμε στὸ διανοούμενο κόσμο μας, πὼς ὑπάρχει κάποια πολιτικὴ λογοτεχνία καὶ εἰδικὰ θέλουμε νὰ ποῦμε σύγχρονη, ποὺ τὴν ἀγνοεῖ τὸ μεγαλύτερο κοινὸ καὶ ποὺ γὰ ποιοὺς ἄρα γε περίεργους λόγους δὲν κατορθοῦνται μεθοδικὰ στὸν ἡμερήσιο καὶ περιοδικὸ μας τύπο. Ἐὰς μᾶς συγχωρεθῆ, ἀπ' ὅλους ὄσους ἀναφέραμε τὰ ὀνόματα, τὸ θάθος τῆς γνώμης, κα' ἀπ' ὄσους δὲν ἀναφέραμε, ἡ παράλειψη, ποὺ δὲν ἔγινε ἀπὸ ὑστεροβουλία. Δὲν ἔχουμε σκοπὸ μῆτε νὰ θίξουμε, μῆτε νὰ παινέσουμε κανένα. Οὔτε εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἀρμόδιοι νὰ κρίνουμε τίς ἐργασίες τῶν ἄλλων καὶ νὰ ὀδηγήσουμε τοὺς νέους μὲ νοσηθεσίες. Ἄν φαίνομαστε τέτοιοι, εἶναι γιατί ζητᾶμε μὲ τίς ἀναιμικὲς δυνάμεις μας, νὰ ἀναταράξουμε, δοῦ εἶναι μπορετὸ, τὰ νερά τῆς πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ζωῆς τῆς κοινότητος μας ποὺ λιμνάζουν.

Κοντὰ σ' ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἀναφέραμε καὶ ποὺ δὲν ἀναφέραμε, τολμοῦμε νὰ τοποθετήσουμε σήμερα τὸ ταπεινὸ μας ἄτομο μὲ τὴν ποιητικὴ τούτη σέλλογή, ποὺ περικλείνει τὸ ξεκαθάρισμα καὶ τὸ ἀπόσταγμα μιᾶς δεκάχρονης παραγωγῆς καὶ ποὺ δὲν ἀρχίζει, οὔτε προμηθάει, μὰ τελειώνει καὶ σφραγίζει τὴν πρώτη περίοδο τῆς λογοτεχνικῆς ζωῆς ἑνὸς νέου ποὺ καταλαβαίνει τίς ἀδυναμίες τοῦ ἔργου του.

Κι' ἴσως ἀναρωτηθεῖτε, τότε γιατί νὰ δοῦν τὸ φῶς τὰ κοινὰ τοῦτα τραγούδια, ποὺ δὲν προσφέρουν τίποτα καινούργιό καὶ τίποτα σημαντικὸ στὴν πολιτικὴ λογοτεχνία.

Τὰ τραγούδια αὐτὰ γεννημένα ὅλα, σὲ σιγμὲς ἔντονης συγκίνησης ἀπὸ ἄλλιά περιστατικὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς φαντασίας, εἶχαν στὸ χαρτὶ σὰ μικρὰ κομματάκια ξεφλουδισμένα ἀπ' τὴν ψυχὴ μου. Καὶ εἰς τέτοια ἔκρηξαν πάντα μέσα τους, ὅλα

(2) Ἡ συζητητικὴ προσκίθει τῆς γνωστῆς δ. Ἄντας ἱμαχδοπόλου στρατηγικῆ, ἀλλὰ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ περίσκεψη.

γενήματα μιᾶς ζωντανῆς ὑπαρξίς, κάποια πνοῦλα ζωῆς κι' ἄς ἦταν χλωμὰ κι' ἀδύναμα. Κι' ὁμοίως ἔμειναν χρόνια κλιμασμένα σὲ βάθη τῶν οὐρανοῦν τοῦ γραφείου μου.

Κι' ὅταν πάλι προχίτες τυχαῖα τὰ ξαναδιάβασα ἔνοιωσα πὺς θὰ τῷσκιζα δλα καὶ θὰ τὰ ἐξαφάνιζα γιὰ πάντα. Κι' ὁμοίως σὲ βάθος τὰ λυπόμοινα, γιὰτι καταλάβαινα, πὺς παρ' ὄλ' αὐτὰ εἶχαν κι' αὐτὸ, σὰν ἀληθινὰ παιδιὰ τῆς ψυχῆς μου, κι' ἄς φανερώνουν κάποτε κάποια ξένη ἐπίδραση, δικαιώματα νὰ ζήσουν ἔστω καὶ σὲ μιὰ ταπεινὴ γωνιά. Κι' ἀποφάσισα νὰ τὰ βγάλω σὲ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀγέρα νὰ ζήσουν τὴ λιγότερη ζωὴ τους κι' ὕστερα νὰ πιθάνουν μαζί μὲ τὸν πλάστη τους.

Παλιὰ ἦ ἀγάπη μου γιὰ τὴν Ποίηση. Καὶ περπάτησα στὴν ἀδιάκοπη πορεία μου πρὸς τὸ Ὁραῖο ἀνάμεσα σὲ τοὺς μαιάνδρους τῶν πιὸ ἀντίθετων τεχνουργιῶν, τῶν πιὸ ἄλλοπρόσαλλον ποιητικῶν ρευμάτων. Ἀλλεπάλληλοι ρομαντικός, πεσομιστής, παρνασικός, συμβολιστής, λυρικός. Ἀλλεπάλληλα τραγυμένος καὶ γαλήνιος καὶ σ' ἓνα ἀτελείστο λαχάνισμα πάθους καὶ ἡδονῆς, ἀπλότητος καὶ τραγωδίας. Ἡ πανοραμική εἰκόνα τῶν ποιημάτων αὐτῶν φαίνεται σὰν ἓνα μωσαϊκὸ διαφόρων ψυχικῶν κλιμάτων καὶ ψυχολογικῶν σταθμῶν, σὰν ἰριδίσματα λυρικῶν λάμπσεων, πὺς ἓνα ἔχουνε πάντοτε φόντο τὴν ἀναζήτηση τῆς ὁμορφιάς μὲ προπαρχικὰ ἀκόμα θαλέματα τοῦ νοῦ καὶ τρικυμίσματα τῆς καρδιάς.

Ὅλα οἱ στίχοι, πὺς ξεχειλίζουν σὰν ἀδιάκοπα κύματα χαρᾶς, λύπης, ἐνθουσιασμοῦ, ἀπαγοήτευσης, ρεμβασμοῦ, ἔξαρσης, μελαγχολίας, στοχασμοῦ, ἀπαισιοφοξίας, ἔκστασης, μὲ μιὰ καρδιὰ νεανική, πὺς ταλαντεύεται καὶ ταξιδεύει ἀπάνω τους μεθυσμένη καὶ χωρὶς πυξίδα.

Καὶ νὰ, γιὰτι «Κύματα» τιλοφορήθηκαν.

Κι' ἄλλα ἀπ' αὐτὰ τὰ κύματα εἶναι γαλήνια καὶ ἀνάσφρα, πὺς παίζουν μὲ τὶς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ φεγγαριοῦ κι' ἄλλα ἀνήσυχτα καὶ θυμωμένα πὺς μὲ τὰ σύννεφα μαλλώνουν. Κι' ὄλα εἶναι ποιήματα ἀκαταστάλαχτα ἀκόμα καὶ χλωμὰ κι' ἄς πασκίζουν πάντα νὰ ἐκφράσουν κάποιες πλατεῖς ἀνησυχίες πολὺ ἀνθρώπινες. Τοὺς λείπει ἡ ἀληθινὴ πνοὴ τῆς Τέχνης

πὸν θά τὰ ἐξαῦθονε καὶ θά τ' ἀναγτέρωνε πρὸς τὸ " Ἀπειρο!..

Ὁ ἔρωτας στὰ τραγουῖδια αὐτὰ κυριαρχεῖ στὸ μεγαλύτερο ἀριθμὸ τους. Κι' εἶναι φρονικὸ σ' ἕνα νέο ἄνθρωπο. " Ἀλλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἐλαφρὰ καὶ παιχιδιάσικα κι' ἄλλα πρὸ ὄριμα καὶ μὴ πρὸ ραφιναρισμένο αἴσθημα.

Ἡ ἀγωνία τοῦ ποιητῆ γὰ φτιάση τὸ τέλειο καὶ γὰ βρεῖ τὸν ἑαυτό του, κυριεψίζεται ἐπίσης σὲ ἀρκετὰ ποιήματα.

Ἡ τραγωδία τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου γίνεται προσπάθεια γὰ τονιστῆ σὲ στίχους, ἀλλὰ μίλλς κατορθώνεται γὰ ἐποδηλωθεῖ σὲ μερικὰ κομμίτια. Καὶ τέλος οἱ μεταφράσεις, τὸ καλύτερο μᾶλλον μέρος τῆς συλλογῆς.

Τὰ ποιήματα πὸν εἶναι στὸν ἐλεύθερο στίχο γραμμένα, ἂν καὶ καλὰ—καλὴ ἐλεύθερος δὲν εἶναι, γιατί τέτοιος δὲν ὑπάρχει, σὸν ἀπόπειρα γὰ δοκιμὴ πρέπει γὰ χαρακτηριστοῦν. Ἀτομικὰ πιστεύουμε, πὸς ἐμεῖς οἱ νέοι πρέπει γὰ γράφουμε παράλληλα καὶ στὰ δύο μέτρα, καὶ στὸν ἐλεύθερο στίχο καὶ στὸν καθιερωμένο, γιατί ἡ ποίηση εἶναι ἐπιτόχουσα μορφή καὶ ἔκφραση κ' ἂν δὲ μίθουμε γὰ ἐπιτάσσουμε τὴν ἔμπνευσή μας στὶς τεχνικὰς δυσκολίας ἐνὸς σονέττου, ἀδύνατο γὰ τὴν ἀπλώσουμε ρυθμικὰ καὶ μουσικὰ πάνω στὸν ἐλεύθερο στίχο.

Καὶ τώρα τελιώνοντες θά εἰμυσιν ἐχαρασιστημένοι, ὄχι ἂν τὸ βιβλίον κικ κατόρθωνε, πρὸς ὄλα αὐτὰ, γὰ κινήσει κάποιες συμπάθειες, ἀλλ' ἂν ἔδινε ἀφορμὴ καὶ θάρρος σὲ μερικοὺς νέους λογοτέχνες γὰ τολμήσουν τὴν ἐμφάνισή τους στὸν πολίτικο πνευματικὸ κικ ὀρίζοντα. Ὁ πόλεμος δὲν πρέπει γὰ καταπνίγει τίς ἐθνικὰς ἀμύλλας τῶν καλλιτεχνικῶν ἀγόνων, πῶχουν σκοπὸ γὰ μεταρσιώνουν τὸ πνεῦμα κικ γὰ ἐξευγενίζουν τὸν ἄνθρωπο. Ἐτσι τολμήσοτε θά μποροῦσαμε γὰ ποῦμε πὸς κικ προσφέραμε μὲ τὸ βιβλίον μας τὸπο, κικ ὀφελήσαμε, σὲ κικ ὀσιαστικὸ κικ ὄρατο συντελέσαμε γ' ἀπλώσει καὶ γὰ πλαταίνει γέρο μας καὶ μέσα μας.

Σταμπούλ 24 τοῦ Μῆν 1943

ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΛΜΑΣ

Μέσ' τοὺς θνητοὺς θνητὸς ἂν πλάστηκα
καὶ σκλάβος τῶν φθαρτῶν πραγμάτων
καὶ δὲν φτερόνουν τὰ τραγούδια μου
μὲ τοὺς παλμοὺς τῶν Ἀθανάτων,
μέσα ἢ ψυχὴ μου καίει ὀλόφλογη
καὶ πάντα στὸ χαρτὶ θὰ ρίχνει
στίχους καὶ στίχους καὶ στὸ διάβα της
ἄς μὴν ἀφήνει ἀθάνατα ἴχνη!

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

 SISMANOGLIO
MEGARON

Σ Ω Γ Ρ Α Φ Ι Α

Ἀγνάντια ἀπὸ τὰ σιωπηλὰ ἀκρογιαλῖα
θαλασσοπέλαγα πλατειὰ ἀπλωμένα
πέλαγα ἀτέραντα μακρὰ χαμένα
πέρ' ἀπ' τὰ πέρατα τῶν ὀριζόντων...
Τριγύρω ἀγέρες πρὸ γλυστράν ἀγάλια
πάνω ἀπὸ κύματα γαληγεμένα ...
Μπροστὰ σὲ κάτι σύννεφα κοράλλια
γλάροι πρὸ πάντων πρὸς τὰ νησιά τῶν πόντων...
Κι' ἀσάλευτο καὶ σιωπηλὸ μονάχα
κάποιο καράβι ταξιδεύει τάχα
μέσ' τῇ Σιωπῇ πρὸς τὴν Ἀκτὴν τῶν Φόντων...
Κι' ἀνάμεσα σὲ φωτοθριάμβου τόξα
σβεί στη βασιλικιά του ὁ ἥλιος δόξα !...

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Κι' εἶμαι μέσ' τ' ἄπειρο τῶν Αἰώνων
ἦσκιος στῆς πλάσης τὸ ναὸ
κι' ἀρχαῖος ὁ θρυλὸς καὶ νέος
μέσα στῶν ἄστρον τὸ λαό.

Νοιώθω μιὰ φλόγα στὴν καρδιά μου
νὰ λάμπει καὶ νὰ ζεφυρᾷ
κι' ἀναρωτιέμαι μήπως τάχα
εἶμαι μιὰ φλόγα μοναχά.

Μιὰ φλόγα πού θὰ σβύσει πάλι
γιὰ πάντα, γιὰ παντοτεινά
κι' ἐκεῖ πού ὑπῆρχε πρὶν θὰ μείνει
στάχτη καὶ τίποτ' ἄλλο πιά.

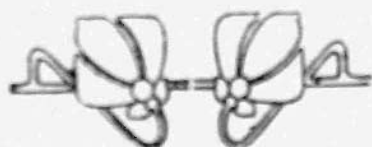
Καὶ θάρθει σίφουνας ὁ Χρόνος
συντροφιαστὰ μὲ τὴ Φθορά
γιὰ νὰ σκορπίσῃ αὐτὴ τὴ στάχτη
μέσ' στὸ μηδὲν κάποια φορὰ.

ΟΙΣΤΡΟΣ ΑΚΟΛΑΣΙΑΣ...

Λαχτάρησα τῆς ἡδονῆς τῆ σάρκα
στὴν ἁμαρτία ποθῶ νὰ βυθιστῶ
καὶ καρτερῶ τοῦ κορεσμοῦ τῆ βάρκα
σὲ μιὰ ἀγκαλιὰ νὰ πάω νὰ ξεχαστῶ...

Νὰ σφιχταγκαλιαστῶ καὶ νὰ μεθῆσω
μὲ τὰ φιλιὰ τῆς ἄνομης χαρᾶς
καὶ μέσ' τῆ φλόγα τὴν ψυχὴ μου νὰ διαλύσω
στὴν ἄγρια μέθη τῆς παραφορᾶς.

Κύριε !.. τὴν ἡδονὴν λαχτάρησα, ὑποφέρω,
μὰ δὲν μπορῶ — τί κρίμα — ἀγνὸς νὰ ζήσω
στὴν ἁμαρτία θὰ κυλιστῶ, τὸ ξέρω,
μὴ ἀδύνατο ν' ἀντισταθῶ... καὶ θ' ἁμαρτήσω !..

Α Γ Α Λ Μ Α Τ Α

Τῶν χρόνων τῶν ἐφηβικῶν τὰ αἰθέρα ἰδανικά,
ποῦ τᾶπλασαν οἱ φλογισμοὶ τῶν τρυκισμῶν τῶν πρώτων,
φαντάζαν σὰν ἀγάλματα πανώρηα, μυθικά
μέσ' τοὺς γαλάζιους οὐρανοὺς τῶν τρυφερῶν ἐφώτων.

Μὰ τώρα σκόρπια κείτονται στὴ σημαγμένη γῆς
έτοιῦτα ἐδῶ τ' ἀγάλματα ποῦσαν χαρὰ καὶ δόξα
κι' ὁμως σ' αὐτὰ τὰ λείψανα λάμπει ὁμορφιά μιᾶς
| χρυσαυγῆς
ποῦ φωτιστεφανώνεται μὲ γέλια οὐράνια τόξα !...

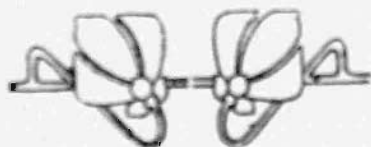

ΟΙΣΤΡΟΣ ΑΚΟΛΑΣΙΑΣ...

Λαχτάρησα τῆς ἡδονῆς τὴ σάρκα
στὴν ἁμαρτία ποθῶ νὰ βυθιστῶ
καὶ καρτερῶ τοῦ κορεσμοῦ τὴ βάρκα
σὲ μιά ἀγκαλιὰ νὰ πάω νὰ ξεχαστῶ...

Νὰ σφιχταγκαλιαστῶ καὶ νὰ μεθῆσω
μὲ τὰ φιλιὰ τῆς ἄνομης χαρᾶς
καὶ μέσ' τὴ φλόγα τὴν ψυχὴ μου νὰ διαλύσω
στὴν ἀγρία μέθη τῆς παραφορᾶς.

Κύριε !... τὴν ἡδονὴ λαχτάρησα, ὑποφέρω,
μὰ δὲν μπορῶ — τί κρίμα — ἀγνὸς νὰ ζήσω
στὴν ἁμαρτία θὰ κυλιστῶ, τὸ ξέρω,
μ' ἀδύνατο ν' ἀντισταθῶ... καὶ θ' ἁμαρτήσω !..

Π Ο Λ Ε Μ Ο Σ . . .

Ἐχύμηξαν ἀπόψε χίλιοι ἀνέμοι
κι' ἀλύπητα σωριάζουν κατὰ γῆς
ἄχ, τ' ὄνειρό μας τ' ἄρωστο πού τρέμει
σὸ χάραμα μιὰ ἄχαρη ἀύρη.

Σκοτείνιασαν τοῦ νοῦ μας οἱ διαστήσεις,
μᾶς συγκλονίζει τὸ εἶναι μας σεισιῶς
καὶ φτάνει ἀπ' τῶν ἰβήσπων τὶς ἐκτάσεις
μιᾶς μαύρης μοίρας ἄρωτος σαρκασμῶς.

Ἀπόψε κάποια φρίκη ὄλα τὰ δένει
κι' ἄπειρους κύκλους πόνου ἀναριθμῶ...

Ἡ συμφορὰ τὰ πάντα ἀνεμοσέρονει

καὶ πῆρε ἢ πλάση ἀλλοιώτικο ρυθμό,
Καὶ σὰ βεγγαλικὰ πυροτεχνήματα
τῆς εὐτυχίας μας καίνε τὰ συντρόχημα!...

ΟΙ ΝΙΚΗΜΕΝΟΙ

Μέσ' τὸ σκοτάδι πὺν ὀλοτρόγυρα τοὺς ζῶνει
τὸ φῶς τοῦ Ἀπόλλωνα προσμένουν μυστικά
καθὼς πικρὸς καῦμὸς τοὺς τρώει τὰ σσιθηκὰ
καὶ τὸ κορμὶ τοὺς στὸ μαρτύριο μαραζώνει.

Βαρειοχτυτᾶν τῶν στοχασμῶν τοὺς οἱ καμπάνες
στὴ συντριμμένη τοὺς καὶ ἀγλύξαντη καρδιά
καὶ κρύβουν μέσα τοὺς μὴ ἀνάστηρη βραδιά
καὶ κάτοιους ἄφωστους καὶ ἐξόριστους Τιτᾶνες.

Τρυγῶσ' ὀργιάζει πάλι τὸ κρητοπανηγύρι
στὸν ἀναιξιάτιζο τῆς πλάσης γιορτασιῶ,
μὰ τῆς ψυχῆς τοὺς ὄμοις κάγησε πὺν ἡ γῆρη

μέσα στὸν πόρνο τῆς μάχης χαλασμό!

Καὶ τῶρα πάνω ἀπ' τὰ συντρίμματα ἔχουν γείρει
σ' ἓνα βαθὺ πικρὸ ἀτελείωτο ρεμβασμό!..

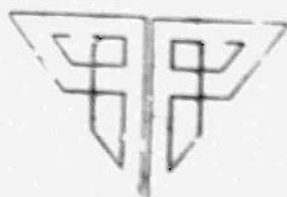
ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

Μέσ' τὴ φουρτοῦνα τῆς ζωῆς ἀσάλευτος
κρατᾷς γερὰ τοῦ καραβιοῦ σου τὸ τιμόνι,
νοτιᾶς καὶ τραμουντάνες δὲ σὲ σκιάζουνε
πετᾶς ἀήττος ποὺ μ' ἀστροπέλακα μελώνει.

Πολλὲς φορές τ' ἀγκαθιστὸ στεφάνι τους
οἱ ἕνοι φιδόνοι ἐμπήξαν στὴν καρδιά σου,
μὰ ἐσὺ μὲ τὸ γλυκό σου πρᾶο χαμόγελο
σκορποῦσες καλὴ σὺνὴ ὑλόγουρά σου.

Μέσα στὴ μάχη τῆς ζωῆς ἀοπλος ὄρμησες
κι' ἦταν ὁ ἀγῶνας σου σκληρὸς πολὺ πατέρα
μὰ νικητὴς στὰ μάτια μας ὑψώσασαι

δίπλα στὴν ἀξία μας κι' ἀρχόντισσα μητέρα.
Καὶ μὲ ψηλά τὸ πάντα τίμιο μέτωπό σου
τραβᾷς μπροστὰ, μὲ τὰ παιδιὰ σου, στὸ σκοπό σου!

Π Ρ Ω Τ Ο Π Ο Ρ Ο Ι

Μέσα μου πλάθω τὴν εἰκόνα σας
καὶ στὴν ψυχὴ μου ὄλους σᾶς κλείω
ἔσείς ποῦ πάντα ταξιδεύετε
στῆς φαντασίας σας τὸ πλοῖο.

Κι' ἀπ' τὸ λιμάνι σας σαλπάρετε
γεμάτη πόρνες ἐλπίδες
μήπως τυχαῖα ἀνακαλύψετε
κάποιες χαμένες Ἀτλαντίδες.

Μήπως ἀράξει τὸ καρᾶβι σας
σὲ χῶρες ἄγνωστης ἠπείρου
κι' ἴσως ἀνοιξοῦν ἀναπάντεχα
οἱ πύλες τοῦ γαλάζιου ἀπείρου.

Κι' ἄτρομοι πάντα ταξιδεύετε
καὶ μὲ νοτιὰ καὶ ξεροβόρι
καὶ θεῖοι στὸ νοῦ μας γιγαντώνεστε
παντοῦ καὶ πάντα πρωτοπόροι!

ΠΑΡΘΕΝΩΝΑΣ

Μιάς ἀπολλώνιας ὠμορφιάς κεντρήτισμα ἐσὺ θεῖο
ποῦ στήν ψυχὴ μου ὁράματα ὑπερκόσμια ἀντανάκλας
καὶ ταξιδεύεις μὲ νοερά μὲ τῆς σοφίας τὸ πλοῖο
στῆς Τέχνης τὸν ἠλιόκοσμο ποῦ μέσα σου φυλάς.

* Ὕμνος ἐσὺ τοῦ ἰδανικοῦ τοῦ πετρωμένος στέκει
κ' ἰνδαλμα ἐνὸς ἀσύλληπτου ἐσὺ ὀπτασιασμοῦ,
τὸ πορφυρένιο δειλινὸ στεφάνια δόξας πλέκει
γιὰ σέ, μὲ τίς ἀμάραντες δάφνες τοῦ στοχασμοῦ!

ΕΠΙΤΑΦΙΟ

Στὸν ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Κι' εἶσουν ὁ πρῶτος χριστιανὸς κι' εἰδωλολάτρης
[πρῶτος,

τὸ κήρυγμά σου ἀντήχησε τρανὸ καὶ θ' ἀντηχεῖ.

Σ' ἤξερε ἡ Δύση καὶ ὁ Βορειαῖς κι' ἡ Ἀνατολή κι' ὁ
[Νότος

κι' εἶσουν ἡ πολυσάλεπτη τοῦ γόφου ἐσὺ ψυχῆ.

Τοῦ τραγουδιοῦ σου ἡ ἀσύλληπτη καὶ θριαμβικὴ
[ρομφαία

στά χαῦνα πλήθη ἐχύμηξε σὰν ἀστραπῆς φωτιά

καὶ νικητήρια ἐβρόντηξαν τὰ λόγια σου γενναῖα

στὸ σκυλόλοι τῶν ἀκαρδῶν στὴ σκοτεινὴ νυχτιά.

Κι' εἶσουν ἡ ἀσάλευτη ζωὴ τοῦ πάθους καὶ τοῦ ὄνειρου

κι' εἶσουν ἐσὺ τοῦ βασιλείᾳ ἡ φλογέρα ἡ μαγικὴ

κι' εἶσουν τοῦ ἠχώρ ἡ σάλπιγγα κι' ὁ ἀλλαγμὸς τοῦ
[ἀπείρου

κι' ἦρθες ἀπ' τὴν ἀθανασία ἐδῶ κι' ἔφυγες πάλι ἐκεῖ!

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ

ὦ! πὼς ἀβάσταχτα ποῖθ' ὅσιν ἄπειρο νὰ πετάξω
νὰ βρῶ μιὰ ἐξαισία μοναξιά πού δέν ὑπάρχει ἐδῶ
νὰ βρῶ βοτάνια μαγικά τοὺς πόνους νὰ μαλάξω
καὶ μάγισσες πού θὰ μοῦ ποῦν τὸ πὼς νὰ τραγουδῶ.

Αὐτοῦ ψηλά πού θε νὰ βρῶ νάχω συντρόφους τᾶστρο
τὸ φῶς τοῦ ἡλίου γιὰ λιπὸ καὶ τὸ κενὸ ἠδονή
κι' ἔν μ' ἀνταμώση κάποτε κι' ἡ Μοῖρα μου ἡ χαλίττρα
μέσα σὰ χέρια μου καπνὸς καὶ στάχτη νὰ γενῆ!

ΣΤΟ ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

ΣΤΟ ΣΠΕΓΣΙΩΤΗ ΠΟΙΗΤΗ
ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΜΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟ

Δέν ξέρω ἂν ζῆς ἢ ἂν πέθανες· ὁ Στίχος
ποῦ τὴν αἰσθαντικὴ καρδιὰ ἐπλήμμυρα
γλυκὰ μέσ' τῆς ζωῆς τὴν ἀπλή μοῖρα
στὴ μνήμη μου ἔχει μείνει αἰώνιος ἦχος.

Στῶν τραγουδιῶν σου μέσ' τὸ αἰθέριο κλίμα
τὰ πιὸ μεθυστικὰ ἀναπνεῶν τὰ μῦρα
καὶ τὴ θαλασσινὴ ἀπαλὴ σου λύρα
ἀκούω σὲ κάθε ἀφρὸ καὶ κάθε κύμα...

Γελούμενος ὁ θάνατος, κατηῶρα
ὄπως γιὰ τὸ Νιρβάνα σου ὄνειρεύτης,
γαλήνιος νῆρθη κι' ὄχι σὰ μιὰ μπόρα.

Κι' ἀπὸ τὴν ὀμορφιά του ὡς νὰ πλανεύτης
ν' ἀφήσης τοῦ νησιοῦ σου τὸ περγυλί
καὶ νᾶφγεις στὴ Γαλήνη τὴ Μεγάλῃ!...

ΣΙΩΠΗΛΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Βρέχει μέσ' τὸ βράδυ, βρέχει σιωπηλά
κι' ὄλα κλαῖν τὰ φύλλα...

Ὅλα βρέχουν θλίψη κι' ὄλα εἶναι καῦμός
κι' ὄλα ἀνατριχίλα.

Στὸ παράθυρό μου ἡ ψιλή βροχή
σιγοτραγουδάει
καὶ μὲ νανουρίζει κι' ὄλο μοῦ μιλεῖ
κι' ἡ ὄρα ἀγοκωλάει...

Γύρω ἡ μελωδία τῆς δειλῆς βροχῆς
ὄλο καὶ γλυκαίνει
κι' ἡ ψυχὴ μου τώρα μέσα στὴ βροχή
λὰς κι' εἶναι χυμένη..

Ἐγινε μαζί της σύννεφο βουβό
σύννεφο τοῦ πάει
κι' ἔρχεται τὸ κῆμα κάτω στὸ γυαλὸ
καὶ σιγοβογγάει!..

ΧΙΜΑΙΡΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Ἄποψε πάλι νοιώθω τὴν ψυχὴ μου
γεμάτη ἀπὸ ὑπερβύσια μουσικὴ
κι' οἱ σκέψεις μου οἱ ἀπλῆς καὶ οἱ στοχασμοὶ μου
ἀπὸ ἠδονὴ σκιστοῦνε θεικῆ.

Εἶναι γεμάτη ἀπόψε κι' ἡ καρδιά μου
ἀπὸ ἁρμονίες ἀλλόκοτες πολὺ
κι' ἠχολογᾷ ἀτόμαχα βαθειά μου
τῆς χίμαιρας τ' ἀγέρινο βιολί.

Καὶ μέσ' τὴν ἔξαλλη μου φαντασία
μιὰ ὀρχήστρα ἀπὸ νεραίδες ἀρχινᾷ
τοῦ ὀνείρου τὴν οὐράνια μελωδία

νὰ γλυκοπαίζει ἀργὰ καὶ σιγανά...

Κι' ἀντέμα μὲ τοὺς οἰστρους μέσ' τὰ ἐφήμερα
τὴν ὀμιχλένια πάω νὰ πιάσω χίμαιρα !..

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

Ποῦ νὰ πάγω — ὦμέ — γιὰ ναῦρο τὴ φωτιὰ τοῦ

| Προμηθεά

τοῦς βομοὺς τῆς ἔκταυσις μου στὸ θυσιαστήριον τῆς

| ψυχῆς μου

θηριαμβικὰ νὰ τοῦς ἀνάψω κι' ὅτιχα νὶ πικροζλάφο

γιὰ νὰ δείξω στοὺς θεοῦ μου τὴ μετάνοια μου τὴ νέα :

ὦ ! ποῦ ναῦρο — ὦμέ — ποῦ ναῦρο τὴ φωτιὰ τοῦ

| Προμηθεά

γιὰ νὰ κάψω τὰ ὄνειρά μου καὶ τὰ ἰσαριζὰ φτερά μου

κι' ἔτσι λυτρωμένος πλέρια νὰ κατέβω ἀπὸ τ' ἀστέρια

ἀπ' τὰ νέφη, ἀπ' τὶς οὐμύγλες, ἀπὸ τ' αἶθλα καὶ τ' αἶθια

κι' ἀπολλώνια νὰ φωτίσω τῆς ψυχῆς μου τὰ σκοτάδια!

Λ Υ Τ Ρ Ο Σ Η

Χίμαιρες κι' όνειρα σπαράζουν
έτοιμοθάνατες βαθειά μου...

Και νά! λυτρώθηκα — ω χαρά μου —
τόρα πού άπνοες με κυττάζουν...

Κι' ένα λάμπρόκόσμο ξανοίγω
τόρα πού λεύτερα αναπνέω
και τραγουδώ και κλαίω και λέω
άπ' τὰ φθαρμένα νά ξεφύγω.

Κι' ὦ, μεγαλόπρεπη ὄπτασία
τοῦ πιὸ ἱεροῦ μου πόθου ἔμένα
φέγγει καὶ πιὸ λαμπρὰ ὀλοένα
στὴ φτερωτῇ μου φαντασία.

Κι' ὁ στίχος μέσα μου ἀναβρῦζει
ἀπὸ καθάρια βρύση ἀρχαία
σὲ πανανθρώπινο ἀιφορέα,
τοῦ σὰν τὸν ἥλιο λαμπυρῶει !..

Τ Η Σ Α Γ Α Π Η Σ

SISMANOGLIO
MEGARON

 SISMANOGILIO
MEGARFO

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

I

“Όλα γιὰ σένα τὰ τραγούδια μου
τάχω, γραμμένα, αγαπημένα.
Εἶναι φτωχὰ, ὅμως ἡ ἀγάπη μου
νύχτα καὶ μέρα τὰ θεομαίνει
κι' ἔτσι ἡ ψυχὴ του ὠμορφαίνει
καὶ σὰ δροσοῦλα οὐρανοστάλαχτη
τ' ἀνθὴ τοῦ ὄνειρου μας εὐφραίνει.

“Όλα μοῦ φαίνονται χαρούμενα
διαν στὸ πλάϊ μου σὲ νοιώθω
καὶ πλημμυρίζουνε τὰ στήθια μου
ἀπὸ τὸν πιδὸν οὐράνιο πόθο
διαν στὸ πλάϊ μου σὲ νοιώθω
ἄχ, κι' ἀρχινῶ μὲ τὰ τραγούδια μου
τὴν εὐτυχία μας νὰ κλώθω !

2

Κάποια ψυχούλα όνειροπόλα
— όνειρο άγάπης τρυφερό
σε γιασεμάκια μοσκοβόλα —
του χρόνια ψάχνω να τη βρω.

Κάποια ψυχούλα νεραϊδένια
έπ' το φεγγάρι ή άπ' άλλου
ρόδο και κρίνο και γαρδένια
και νοσταλγία του γιαλού...

Ήρθε! τή νοιώθω έδώ κοντά μου
άλαφροίσκιωτη εύωδιά
για να εύωδιάσει τα όνειρά μου
στήν όνειρένια μου καρδιά.

3

Ἦρθες μέσ' τὴν ἄδεια μου ζωὴ
σὰ νεραϊδογένητο τραγοῦδι,
σὰ γλυκιὰ ἀνοιξιάτικη πνοή,
σὰ λευκὸ ἀπριλιάτικο λουλοῦδι.

Κι' ἦρθες σὰ μιὰ χίμαιρα, θαρρεῖς,
μεσ' τὸ μαγεμμένο τ' ὄνειρό μου
κι' ἦρθες τὰ φιλιὰ μου νὰ χαρεῖς
κι' ἦρθες νὰ γιαιοῦνεις τὸν καῦμό μου.

Πές μου, ἀλήθεια, ἀγάπη μου χρυσῆ,
εἶσαι μιὰ σκιά πού θ' ἔπεράσει,
ὀπτασία ἀγέρρινη εἰς ἐσύ
κι' ἡ καρδιά μου τρέμει μὴ σὲ χάσει ;

Κι' ἂν ποτὲ τοὺς ὄρκους σου ἀρνηθεῖς
κι' ὄλα τὰ ξεχάσεις — γιὰ φαντάσου —
ἤσκιος σου θὰ γίνω τότε εὐθύς
καὶ θ' ἀκολουθῶ τὰ βήματά σου !..

4

Ποιές μαργαρίτες νὰ μαθήσω
γιὰ νὰ μοῦ ποῦν ἄν μ' ἀγαπᾷς,
ποιὰ χαρτορίχτρα νὰ ρωτήσω
καὶ ποιὰ μαντεύτρα τῆς καρδιᾶς.

Κι' εἶναι τὰ μῦθα σου ἕνας γοῖφος
ποῦ νὰ μαντέψω δὲ μπορῶ.
Τρέμω στ' ἀδιάφορό σου τὸ ὄφρο
κι' ὕστερα πάλι σὶναθαροῦ.

Ποιὰ μαργαρίτα νὰ ρωτήσω
καὶ ποιὰ μαντεύτρα τῆς καρδιᾶς
καὶ ποιὰ λουλούδια νὰ μαθήσω
γιὰ νὰ μοῦ ποῦν ἄν μ' ἀγαπᾷς :

5

Είπα πώς δὲ θὰ τραγουδήσω
ξανὰ γιὰ σένα
κι' εἶπα πώς δὲ θὰ σὲ ρωτήσω
τί νοιώθεις στὴν καρδιά γιὰ μένα.
Κι' εἶπα τὴ λύρα μου θὰ σπάσω
καὶ θὰ σωπάσω.

Μὰ ἐγὼ τὸ πρῶτο θεῖο φιλί σου,
ἀγαπημένη,
μίλησε πὶὸ κι' ἀπ' τὴ σιωπὴ σου
κι' ἀπ' τὴν καρδιά σου τὴν κλεισμένη.
Κι' ἔνοιωσα πάλι πὸς θ' ἀρχίσω
νὰ τραγουδήσω...

6

ἽΟσα φιλάκια μοῦδωσες,
ἄν τᾶσπερνες στ' ἀμπέλι,
σταφύλια θὰ φυτρώνανε
γλυκὰ γλυκὰ σὰ μέλι.

ἽΑν τᾶσπερνες σὲ χέρσα γῆ,
πλήθος τριανταφυλλάκια
θὰ φύτρωναν, ποὺ θάμοιαζαν
τ' ἀνιθένια σου χειλάκια.

ἽΑχ, κι' ἄν ἀκόμη τᾶσπερνες
μέσ' τὶς καρδιές τοῦ κόσμου,
ἀμάραντη θὰ φύτρωνε
ἀγάπη σ' ὅλους, φῶς μου.

7

Καὶ ζοῦμε μέσ' τὸ παραμῦθι
πῶχουμε πλάσει
κρυφὰ ἀπ' τὴ μάγισσα τὴ Λήθη
στὰ μαγεμμένα ὄνειροδάση
πὺ στίς ψυχές μας μέσα κλειοῦμε.
Τὸ παραμῦθι
πὺ χρόνια τώρα ἀποζητοῦμε.

Στὰ φωτερά σου τὰ ματάκια
ἡ ἀγάπη λάμπει
μ' ὄλα τὰ ὀλόλαμπρα ἀστεράκια
πὺ παιχιδίζουν μέσ' τὰ θάμπη.
Κι' εἶναι στὸ βλέμμα σου ἀπλωμένοι
κῆποι καὶ κάμποι
πὺ χρυσονείρονται ἀνθισμένοι

Κι' εἶναι στὴν ὄψη σου χυμένο
τὸ φῶς ἐκεῖνο
πὺ στὴν ψυχὴ σου εἶναι ἀναιμένο.
Κι' ἐγὼ στὸ παραμῦθι σβήνω
κι' ἀπ' τῶν χειλιῶν σου τὸ κροντήρι
τ' ὄνειρο πίνω
στῆς ἡδονῆς τὸ πανηγῦρι !..

8

Θυμᾶσαι ἀγάπη μου τὰ βράδυα,
ποῦ ἀγκαλιασμένοι οἱ δυὸ γλυκὰ
γλυκομεθούσαμε μὲ χάρια
καὶ μὲ φιλάκια ἐρωτικά :

Καὶ πέρα ἐκεῖ μακρὰ στ' ἀμπέλι
— θυμᾶσαι ἀγάπη μου χρυσῇ —
φιλάκια ἀλλάξαμε σὰ μέλι
καὶ σὰν παλιὸ γλυκὸ κρασί.

Μὰ στὸ στεγνὸ γλυκὸ φιλί μου
στοῦ μισοφεγγαροῦ τὸ φῶς
ρούφηξες ὅλη τὴν ψυχὴ μου
καὶ ψυχομάχησα ὁ φτωχός.

Καὶ μέσ' τὸ ψυχομαχητό μου
τέτοιες λαχτάρησα χαρές,
ἄχ, σὰν κ' αὐτὸ τὸ θάνατό μου
χίλιες νὰ πέθαινα φορές !..

9

Καὶ περπατᾶμε ἀργὰ σκυφτοὶ
στὰ χιονισμένα μονοπάτια
κι' εἶσαι γλωμὴ καὶ λατρευτὴ
μπρὸς τὰ κλαιμένα μου τὰ μάτια

Ὅλα τριγύρω σιωπηλὰ
λευκοπροβάλουνε μπροστά μας
καὶ μέσ' τῆ νύχτα μοναχὰ
κροτοῦν τὰ κούφια βήματά μας.

Καὶ περπατᾶμε σκυθρωποὶ
μέσ' τῆ νυχτιά τῆ μαγευμένη
μέσ' τῆ σιγῆ, μέσ' τῆ σιωπῆ
μὲ τὴν καρδιά μας λυπημένη.

Πέρα μακρὰ στὴν καταχνιά
σὲ μιὰν ἀσάλευτη γαλήνη
προβάλει μέσ' τῆ συννεφιά
μιὰ κατακόκκινη σελήνη !..

10

Σελήνη γόησα μου ἐσύ
πῶχεις τὸν κόσμον ἀπομεθήσει
προδότρα ἀγάπη μου χρυσή,
μονάχα ἐγὼ σ' ἔχω γνωρίσει.

Ἡ πρώτη ἀγάπη μου εἰς' ἐσὺ
κι' ἡ γρηά μου θάσαι ἐσὺ μαιτρέσα
—Φέρε μου κάπελα κρασί
νά φύγουν οἱ καῦμοι ἀπὸ μέσα.

Τί με ζητάει σοβαρή
Σελήνη ἀλήτισσα κι' ὠραία;
Μὴν κάνεις τόσῳ τὸ βαρὺ
κι' ἔλα νὰ πιούμε οἱ δυὸ παρῆα.

Φέρε μου κάπελα κρασί
κι' ἄλλο κρασί ὡς πὺν νὰ μεθῆσω
κι' ἄς πιούμε μόνο ἐγὼ κι' ἐσὺ,
τὸν πόνο μου νὰ σοῦ ἱστορήσω.

Ξέρω ἡ σελήνη εἶναι σκληρή
— γυναῖκα πὺν ἔχει πιά ξεχάσει
κι' ἂν πουθενὰ νεκρὸ μὲ βρεῖ
ἀπ' τὴν καρδιά της θὰ γελήσει.

Φέρε μου κάπελα κρασί
νά ζεσταθῶ καὶ κάνει κρῦο...
Ἐγὼ, ἡ Σελήνη μου κι' ἐσὺ,
κάνουμε, ἀλήθεια, φίνο τρίο !..

ΘΛΙΜΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Είναι κάποιος ἥσκιος
κάπου ἐδῶ βαθειά
Ποῦ γελᾷ καὶ κλαίει,
ἥσκιος κάποιου ὀνείρου
στὸ τρεμουλιαστὸ
φῶς τοῦ ἀστρένιου ἀπείρου.

Ἦσκιος κάποιου ὀνείρου
πολυαγαπημένου,
κάποιου ὀνείρου στείρου
πρώϊμα μαραμένον
— κρῖνα τοῦ χειμῶνα
ποῦ μαδοῦν ὠχρὰ
μέσ' τῆ νύχτα μόνα—

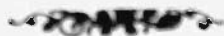
Κι' εἶναι κάποια ἀγάπη
ποῦ θρηνεῖ γλυκά,
ἥσκιος κάποιου ὀνείρου,
κάποια ἐλπίδα μόνη
ποῦ ξεφτάει καὶ σβεῖ
μὰ ποῦ δὲν τελειώνει !..

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Λαμποχολάει παντοῦ τὸ φῶς τοῦ κόσμου
ἀπόψε τοῦ ἀνασταίνεται ὁ θεός,
ἀπόψε τοῦ ἀνασταίνεται καὶ ἐντός μου
ἓνας παλιὸς καὶ ἀξέχαστος καῦμός.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ κόσμου ἡ πιὸ μεγάλη
ἀπόψε στὴν ψυχὴ μου ἠχολόγα,
ἀπόψε τοῦ ἡ ἀγάπη μου καὶ πάλι
ἄσπρο πουλίκι στὴν καρδιά μου φτερουγά

ΡΙΓΗ

Καὶ τρέμω ὡς τρέμουν κόκκινα τριαντάφυλλα στ' ἀγέρι
ποῦ τὰ χαϊδεύει ἀνάλαφα ἢ αὔρα παιχιδιάρια,
ἀκόμη πρὶν τὰ χεῖλη μας σμιῖξουν, γλυκό μου ἀστέρη,
σὰ μ' ἀγκαλιάζεις φλογερὰ μὲ τρέλλα καὶ λαχτάρα.

Καὶ τρέμω ὡς τρέμουν τὰ χλοῖα τοῦ χλωπόρου φύλλα
καὶ στ' ἀλαφρότερο ἄγγιγμα κάθε βροχοσταλίδας
κι' εἶναι ὄλα σου ρίγη καὶ φῶς, χαρὰ κι' ἀνατριχίλα,
— ἀκοῦς γλυκό μου φέγγισμα τῆς πιὸ γλυκειᾶς μου
[ἐλπίδας : -

Καὶ σ' ἀγαπῶ κι' ἀγάπη μου τ' ἀστέρια παίει ν' ἀγγίσει
κι' ἔχω γαλάζιους οὐρανοὺς, λουλούδια, φῶς, τραγούδια
κι' ἔχω ὄλο τὸν παράδεισο μέσ' τὴν καρδιά μου κλείσει
καὶ χόμα ἔχω μαγιάτριά καὶ ἀμέτρητα ἀγγελούδια!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Σὰ φλόγα πὸν καίγει πανώρηα καὶ λάμπει
ἡ ἀγάπη σου μοιάζει,
χαρὰ καὶ μαράζι κι' ἀχτίδα στὰ θάμνη
κι' ἀνθὸς πὸν εὐωδιάζει.

Τοῦ ἰλίγγου τὴ μέθη στὶς νύχτες τοῦ ἀπείρου,
τὴν ἄφραστη γλύκα,
λαχτάρεις πὸν ἀφῆκα στὴ ζάλη τοῦ ὄνειρου,
σὲ σένα τὶς βρῆκα.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΑ

Λευκό, άπαλό κι' άνάριο χοροπηδώντας πέφτει

τὸ χιόνι

καὶ χιονισμένοι γέρνουν στῆς λίμνης τὸν κατορέφτη

οὐ κλώνοι,

Κατάλευκα μέσ' τῆ βραδιὰ τὰ γραφικὰ σπιτάκια

κοιμοῦνται

καὶ στὸ θολὸ τὸν οὐρανὸ τὰ ἐρωτευμένα ἀστράκια

φιλιοῦνται...

ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Σὲ μιὰ ἀκροῦλα τοῦ γιαλοῦ
μιὰ βαρκοῦλα, σὰ νυφοῦλα
μέσ' τὰ κάτασπρα ντυμένη,
λιγωμένη
λέει στὸ κῦμα τ' ἀπαλὸ
τὸ τρελλὸ, κάτι ἀπλό,
κάτι ποῦναι μυστικὸ
μαγικὸ καὶ γλυκό,
κάτι τι μεθυστικὸ.
Καὶ ψηλὰ σιωπηλὰ
τὸ φεγγάρι στρογγυλὸ
κατρεφτίζεται θολὸ
στὸ γιαλό!..
Καὶ τὸ κῦμα τὸ τρελλὸ
σιγαλὸ κι' ἀπαλὸ κι' ἀλαφρὸ
μὲ τὸν κάτασπρό του ἀφρό
μουρμουρίζει στὴ βαρκοῦλα
τὴ γλυκιὰ καὶ ἀπλὴ λεξοῦλα
ζ' ὄρκους δίνει ἔρωτικούς.
Μὰ κρυφά της,
σὰ φουθήσει ὁ νυχτομπάτης
στὴς νυχτιᾶς τὴ σιγαλιὰ,
στέλνει ἀχόρταγα φιλιὰ
στὴν πεντάμορφη γραμμὴν
ἀκρογιαλιὰ!..
Καὶ ψηλὰ
δάκρυα χύνει σιωπηλὰ
τὶς ὠχρὲς του ὄνειραχιτίδες
— ὦ, σβησιμένες χρυσελίτιδες —
τὸ φεγγάρι τὸ θολὸ
καθὼς λάμπει στρογγυλὸ
στὸ γιαλό!..

ΒΑΡΙΑΣΙΟΝΕΣ

SISMANGLIO
EDITORE

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΕΧΑΣΑΝ ΤΟΝ ΕΥΑΤΟ ΤΟΥΣ

«Ότιν με τή λέξη ποίηση έννοοῦμε τήν ιδιότητα πῶχει ἢ ψυχή νά συγκινεῖται με τρόπο ιδιαίτερο, νά δίνει κάποιο ἤχο ζέχοφο καί ἀξεδιάλυτο μπρός στίς ὀμορφιές, τῶν πραγμάτων, ὁποῖο; δέν εἶναι ποιητής δέν εἶναι ἀνθρώπος. Καί τό ν' ἀπαρνηθεῖς αὐτῶν τῶν τίτλο εἶναι σά ν' ἀπαρνηθῆς θεληματικά τήν ἐξιοπρέπεια τῆς φύσης σου. Κι' ὁμοῦς εἶναι κάποιοι τέτοιαι, ποῦναι σά νάχασαν τόν ἑαυτό του.»

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΡΕΝΑΝ

Εἶναι κάποιοι ἀνθρώποι
γύρω μας
κι' εἶναι κάποια δράματα
βουβά
κι' εἶναι ἀνάμεσά μας
καί τόν ἴδιο ἀγέρα
ἀναπνέουν με μᾶς
καί τήν ἴδια σκόνη
κι' εἶναι ἐδῶ κοντά μας
μὰ καί μακρονά μας.
Ἄν γελοῦμε ἀντάμα
κι' ἄν μαζί τους κλαῖμε
δίχως νά τὸ θέμε
εἴμαστε κομπάρσοι
στό δικό τους δράμα.

Κι' εἶναι αὐτοὶ οἱ μοιραῖοι
κι' εἶν' οἱ ἄβουλοι κι' αἰώνιοι
νοσταλγοὶ τῆς ἡδονῆς.

Κι' ἂν Ἀπόλλωνες ξεκίνησαν
μιὰ ἀνοιξιὰτικη αὐγὴ
γιὰ ἓνα ὑπέροχο ταξίδι
τῆς ζωῆς

— τί μ' αὐτό ; —

εἶν' αὐτοὶ οἱ μοιραῖοι
ποὺ ἔχασαν τὸ μαγικὸ
τὸ χρυσὸ κλειδί
τῶν παραμυθιῶν.

Κι' ἀπομείναν τώρα μόνοι
καὶ θλιμμένοι ναυαγοὶ
τῶν θεσπέσιων ρεμβασμῶν.

Κι' ἂν τραβῶν τὸν ἴδιο δρόμο
μεταμᾶς

— τί μ' αὐτό ; —

τὸ σταυρὸ κρατοῦν στὸν ὄμο
κάποιας ἄσβηστης φωτιᾶς.

Κι' οὔτε κἄν θὴ φαντασθοῦμε
— κι' ὅμως εἶναι ἀπλὴ ἱστορία —
πὼς αὐτοὶ ζοῦνε μακρὰ μας
ἔξω ἀπ' ὄλη τὴ χαρά μας
νοσταλγοὶ μοιραῖοι τῶν Ἥλιων
στὴ φοιχτὴ τους ἔξορία...

ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ

Καίγεται ολοκαύτωμα ή καρδιά
στην έναγώνια νύχτα
του έξιλασμού.

Αίμα σταλάζουν καυτερό
της άμαρτίας τ' άστρα
σιò βαλτωμένο πιά νερό
του ήδονισμού,

Κι' άπ' τά παλιά και κολασμένα κάστρα
των βαβυλώνιων σαρκισμών,
καμιά βαχίδα ξελογιάστρα
δè βγαίνει πιά γυμνή να τραγουδήσει
τ' όργιαστικό τραγουδι των χαδιών.

Μόνο στ' όλόασπρο ξεσκλήσει
του εξαγνισμού,
κάποια χεράκια εύλαβικά
πάνε ν' ανάφουνε κεριά
στη μνήμη όρμών άμαρτωλών
— μαύρα λουλούδια έφιαλτικά
κάποιων άνιερων στοχασμών
πώχουν μοιραία φυλλοροήσει —

Κι' από τή στάχτη
που τ' ολοκαύτωμα ή καρδιά
πάνω στο χώμα είχε άπιθώσει
με καταφρόνια,
τόρα πολύφυλλη φοινικιά
έχει αναπάντεχα φυτρώσει
Και στα χερουβικά της τά κλαδιά
του έρωτικού σου έξιλασμού
λαλούν τ' άηδόνια...

Α Γ Α Π Η

Κι' ἔχουν τὰ χεῖλη σου μιὰ τρυφεράδα
καὶ μιὰ εὐωδιά
κι' ἔχουν τὰ χεῖλη σου τὴν ὄψη
πῶχουν τὰ ρόδα τῆς αὐγῆς
καθὼς ξυπνοῦν καὶ μισανοίγουν
στὰ χρυσαφένια ὄνειρογάδια
τῆς φλογερῆς ἀνατολῆς.
Κι' ἔχουν τὰ μάτια σου τὴ φωτερὰδα
μεσημεριοῦ,
καὶ τὴ λευκὴν ἀγνοίαν
τοῦ παιδιοῦ,
κι' ἔχουν τὴ φλόγα τῆς γυναίκας
τὴν παρθενιά τοῦ κοριτσιοῦ.
Κι' ἡ ἀγκαλιά σου ἔχει μαγνήτη
κάποιας ἀσύλληπτης χαρᾶς,
κι' ἔχουν τὰ χέρια σου ψυχὴ
σὰν ἀπὸ κάποιο θεῖο τεχνίτη
τῆς πέτρας ἢ τῆς ζωγραφιάς.
Καὶ χρόνια ζῆς ἐσὺ στὸ σπῆτι
τῆς ὄνειρόχαρης καρδιάς
καὶ σ' ἔχει πλάσει ἡ Φαντασία
τῆς Ὁμορφιάς !..

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

Ὅμως ἡ ἀγάπη σου ἦτανε φλοῖσβος
πὸ ξεφυγάει
στὸ περιγιάλι τῆς ἀλήθειας...
Κι' ἦταν ἀφρός,
πὸ ὁ ἀγέρας,
ἢ τραμουντάνα κι' ὁ νοτιᾶς
τῆς ἠδονῆς,
σποράει στὸ πέλαο τῆς ψυχῆς
πῶχει κορώσει
ἀπ' τὶς πανώρητες ροδοφλόγες
τῆς αὐγῆς.

Κι' ἔμεινε τὸ παράθυρο
κλειστὸ
κι' ἀραχνιασμένο
καὶ τὸ σπιτάκι τῆς καρδιᾶς
ἀτόμεινε μὲ φῶς σβηστό.
Κι' ἀπ' τὸ ψηλὸ γλαδί τῆς λεύκας
γχορμίστηξε
ἢ χιμαιρόχτιστη φωλιά
τῶν χελιδониῶν.
Καὶ τὸ καράβι πὸ ταξίδευε
πρὸς τὰ μετέωρα νησιά
βυθίστηξε κι' αὐτό.

Καὶ μένει τώρα νὰ ζυτιῶ
μὲ μάτια γυάλινα
ὄρες ἀτέλειωτες,
μέσ' τὴν ὀμίγλη τοῦ γιαιοῦ
τὰ σκόρπια λείψανα
τῶν ναυαγίων ! .

ΕΡΩΤΙΚΗ ΟΠΤΑΣΙΑ

Ἐλαμψε ἡ νειότη σου
στὸ φῶς τοῦ ὄνειρου
ὀλόγυμνη κι' αἰθέρια ζωγραφιά,
κι' ἔνοιωσα μέσα μου
τὸν ἴλιγγο τοῦ ἀπείρου
καὶ τοῦ κορμιοῦ
τὴν αὔλη ὠμορφιά.
Κι' εἶσουν τὸ ὀλόλευκο
τὸ θεῖο τὸ κρῖνο,
τὸ κρῖνο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ,
ποῦ τ' ἄρωμά του
ἐγὼ ρουφᾶω καὶ πίνω
στὶς θεῖες στιγμὲς τοῦ ἐρωτισμοῦ.
Κι' εἶσουν ἐσὺ ὁ ξανθὸς
καὶ μάγος ἔρωτας
-- φλόγα λευκή
λευκὸ θεσπέσιο φῶς —
στὰ ἐκστατικά ποῦ σὲ κυττοῦσαν μάτια...
Κι' εἶσουν ἐσὺ ὁ λευκὸς ἀφρὸς
τῆς θάλασσας τοῦ ἰδανισμοῦ,
κι' εἶσουν ἐσὺ ἡ ἀγέρρινη ὀπτασία
ποῦ ζοῦσε πάντα αἰῶνια — αἰῶνια
στὴ φλογερή μου φαντασία !..

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΓΑΡΥΦΑΛΟ

Θυσία ἀναίμακτη,
πὸν οἱ λευκοὶ μίσχοι
τῶν κρινοδάχτυλῶν σου
πρόσφεραν
στὸν ὑπέρτατο θεό
τῆς Ἀγάτης.
Ἀντίδωρο μιᾶς μυστικῆς
λατρείας
πρὸς τ' ἄστρα.
Κόκκινη φλόγα
σὰν ἀπὸ κάποια ἡλιογέρματα
ρεμβαστικά.
Κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλα
μι' ἀνέγγιχτη, μεθυστικὴ
κι' ὀλόφλογη καρδιά,
τὸ χθесινὸ τὸ κόκκινο
πὸν μοῦδωσες γαρύφαλο !..

ΦΙΝΑΛΕ

Τὴν πεταλοῦδα
ποῦ φτερουγοῦσε ὀλόχαρη
μέσ' τὰ μετὰξια τῆς καὶ τὰ χουσαφικά τῆς,
φυγή μου, μὴν ἀναζητᾶς.
Ἐσβησε
καίοντας τὰ φτερά τῆς
στὸ φῶς τοῦ λύχνου ποῦ ἔφεγγε
τὸ δρόμιο τῆς καρδιάς.
Τὰ θεῖα ρόδα,
ποῦ κρέμονταν σὶν ψεύτικα
στὸ φράχτη
καὶ ποῦ τὰ εἶχα νὰ τὰ πλέξω γιὰ στεφάνι
στὴν ὀπτασία ποῦ ὀνειρεύτηκα,
ἢ ἴδια τους τὰ σκότισσε εὐωδιά
— μὴν κλαῖς φτωχὴ καρδιά
κι' ἔγιναν σιμάχτη...
Τὰ κροῖνα τῆς ἀκρολίμνιας,
ποῦ ἐκστατικὰ κυττούσανε
τὴν πάλλευκη τους ζωγραφιά
στῆς λίμνης τὸν κατρέφτη,
κι' ὄλο ὀνειροπολοῦσανε
χῶρες λευκὲς κι' ὀλόλευκες ἀγάτες,
ἢ ἴδια τους λευκότητα
τὸ φῶς τους ἔσβησε
κι' ἔπεσαν νούφαρα νεκρὰ
στῆς ἀκρολίμνης νὰ νερά...
Τὴν πεταλοῦδα καὶ τὰ ρόδα καὶ τὰ κροῖνα
ὁ ἔρωτάς μου μέσα του εἶχε κλείσει.
Μὰ τώρα λιὰ δὲ μένει τίποτ' ἄλλο
παρὰ τουλάχιστο μὲ ρόδα τοῦ Ἡλιογάβαλου
κι' αὐτὸς γλυκὰ-γλυκὰ νὰ ξεψυχήση !..

ΕΝΕΣ ΜΕΛΩΔΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΜΕΝΟ ΗΧΟ

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

ΤΟΥ ΟΡΧΑΝ ΣΕ·Ι·ΦΙ

Ἐξω βαρειές πατημασιές !.. Χτυπάει ἡ πόρτα μου σὲ
[λίγο

«Τάχα ποιὸς νᾶναι τότε ἀγὰρ λέγοντας, πῶς κι' ἀνοίγω.

Μ' ἀπ' ὅτι τότε ἀντίκρουσα φοβήθηκε ἡ καρδιά μου :
παράξενο, ἐκατόχρονο,

ἐν ἀσπρομάλλῃ γέροντα νὰ στέκει εἶδα μπροστά μου.

Στὸ χέρι του κάποιον ραβδί κρυστάλλινον κρατοῦσε,

καὶ κάτω ἀπ' τὴ μισγάλη του

ἓνα σουραύλι καλαμιόφκιαστο βαστοῦσε.

— Ποῦθε μᾶς ἤρθες, τὸν ρωτῶ, τί θές καὶ ποιὸ νᾶναι
[τ' ὄνομά σου ;

Γιατὶ στοὺς ἔρημους δρόμους τὰ μεσάνυχτα

σέρνεις βαρειὰ τὰ βήματά σου ;

— Ἀπ' ἄγνωρους καὶ μακρινοὺς ὀρίζοντες

σέρνω τὸν πόνο τῆς ψυχῆς μου...

Περνῶντας ἀπ' τοὺς πόλους καὶ τὶς παγωμένες θάλασσες

τὰ ἴζη ζήτησα νὰ βρῶ τῆς εὐτυχίας τῆς δικῆς μου.

Σὲ ξένους δρόμους ἔτρεξα κι' ἐκλαψα ἀπελπισμένος.

Εἶμαι ὁ Χειμῶνας, σύντροφε, τῆς Ἀνοιξῆς ὁ αἰώνιος

[ἐρωμένος.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

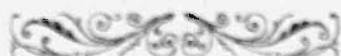
ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΜΠΑ·Υ·ΡΟΝ

XV

Τὴν κούπα μου γεμίστε Σαμιώτικο κρασί,
 χορεύουν τὰ κορίτσια στ' ἀπόσκιον ἐκεῖ στὴν ἄκρη
 — ὦ τῶν ματιῶν ἐκείνων ἢ λάμψη ἢ περισσὴ — .
 Μὰ νοιώθω ν' ἀνυπόμονον τὴν ὄψη μου ἰὰ δάκρυα
 καθὼς κυττῶ θλιμμένα τὰ χλομιστά του κάλλι
 καὶ πικροσυλλογιέμαι πὺς με τὰ ὄμορφα βυζιά τους
 θὰ θρέψουνε μιὰ μέρα σκλάβους στὴν ἀγκαλιά τους

XVI

Ἄχ, φέρετε μου στοῦ Σούνιου τὰ μάρμαρα κι' ἐκεῖ
 στὸ θρήνο τοῦ κυμάτου τοὺς θρήνους μου νὰ κλείσω
 μονάχος μου νὰ κλάψω μιὰ λύπη μυστικὴ
 κι' ὅμοιος νὰ τραγουδήσω σὰν κύκνος καὶ νὰ σβήσω...
 Ἐμένα χόρα σκλάβων πατρίδα μου δὲ θάναι.
 Σπᾶστε τὴν κούπα σπᾶστε, πὺς στέκει ἐκεῖ φλογάτη
 ἀπάνου στὸ τραπέζι, Σάμιον κρασί γιομάτη!

ΘΩΡΩ ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ...

ΤΗΣ ΚΑΙΤΗ ΓΚΡΗΝΓΟΥΑΙΗ

Θωρώ ένα πλοίο να φεύγει αλάργα
— μέσ' τὸ βασίλειμα τὰ μάτια ἀφήνω —
καὶ ταξιδεύουν μαζί του οἱ γλάροι
σὲ μιὰ ἄλλη χώρα, στ' ὄραϊο Λονδίνο...

Νοιώθω μιὰ θλίψη μέσ' στὴν καρδιά μου,
μὰ ἐκείνο φεύγει μακριά μου πέρα
κι' ἄς ξέρω ἀκόμα πὼς θάβῃ πάλι
κάποιο ἄλλο πλοίο, κάποιε ἄλλε μέρα !..

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Νά, τ' ὀλόγιμο φεγγάρι κι' ὅμως πόσο παγερό
ἀπὸ μιᾶς παλιᾶς μου ἀγάπης τὴν ἐνθύμηση πὺν σβήνει.
Μέσα στ' ἀκραχτα τὰ οὐράνια κάθε ἀστέρι λάμπει ὠχρὸ
μὲ μιὰ λάμψη πὺν τρεμίζει, ὅπως βλέμμα πὺν προδίνει
τὶς ἀπόκρυφες λαχτάρες πὺν φουντώνουν στὴν ψυχὴ...
Καὶ γλυκὸ κι' ὄνειροπόλο, σά γυναῖκα, τὸ βιολὶ
πὺν ἡ φωνὴ της μισοσβήνει μέσ' σὲ ἀβάσταχτη ἀτονία
τραγουδεῖ: «Κι' ἄλλη χαμένη νύχτα γιὰ τὴν εὐτυχία!»

ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

ΤΟΥ Α. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Στὸν πολυθόρυβο γιαλὸ, πὸν ἡ θάλασσα ἢ γαλάζια
τοῦ ὠραίου Σορέντου ξετυλᾶ τὸ κῆμα καὶ βροντᾶ,
στὶς ρίζες μιᾶς πορτοκαλιᾶς - ὦ πίκρες, ὦ μαράζια -
μιὰ πέτρα βρῖσκεται μικρὴ σὲ φυλλωσιές κοντὰ,
ἀδιάφορη στὰ βήματα τοῦ ἀποσπερνοῦ διαβάτη
πὸν ἀργοπερνᾶ μὲ τὴν καρδιὰ μελαγχολία γεμίτη...

Ἄπᾶνου ἀπ' τὴν ταφόπετρα γαρουφαλιὰ ἀνθισμένη
ἓνα μονάκριβο ὄνομα μέσ' τ' ἄσπρα τῆς κλωνιᾶ
κρύβει πικρὰ καὶ μυστικὰ μὲ πόνο ἀκουμπισμένη
στὸν ἄσπρο κότασπρο στανρό. Τοῦ χάρου ἢ ἀπονιᾶ
ὄρια δὲν ἔχει, ἀλλοίμονο, καὶ τελειωμὸ δὲν ἔχει
καὶ σὰν κατάρατο πουλὶ ἀπάνω ἀπ' ὄλους τρέχει !..

Τὶ τὰ ξαναθυμήθηκα τὰ μαῦρα περασμένα;
Τὸν ἄνεμο ἄς ἀφήσουμε θλιμμένος νὰ βογγᾶ
καὶ τ' ἀφρισμένα κύματα νὰ σκάνουν λυσσασμένα !...
Ξανάρθετε, ὦ ξανάρθετε στὴ μνήμη μου μουγγὰ
ὦ, θλιβερές μου θύμησες... Δὲ θέλω νὰ θρηνήσω
θέλω μέσα στὸ βράδιασμα γλυκὰ νὰ ὄνειροπολήσω !..

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	Σελ.	3
Μέσ' τούς θνητούς	»	8
ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ		
Ζωγραφιά	Σελ.	11
Ὁ Θρόνος τοῦ Ἀνθρώπου	»	12
Ἀγάλματα	»	14
Οἶστρος ἀκολασίας	»	15
Πόλεμος	»	16
Οἱ νικημένοι	»	17
Στὸν Πατέρα μου	»	18
Προτοπόροι	»	19
Παρθενῶνας	»	20
Ἐπιτάφιο	»	21
Φανταστικὸ	»	22
Στὸ Γιάννη Περγιαλίτη	»	23
Σιωπηλὸ τραγούδι	»	24
Χιμαιρικὴ σιναυλία	Σελ.	25
Ἀναζήτησις	»	26
Λύτρωσις	»	27
ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ		
Τραγουδάκια	»	31
Κάποια ψυχούλα	»	32
Ἡρθε	»	33
Ποιῆς μαργαρίτες	»	34
Εἶπα	»	35
Ὅσα φιλάκια	»	36
Καὶ ζοῦμε	»	37
Θυμάσαι	»	38
Καὶ περπατάμε	»	39
Σελήνη γόησα	»	40
Θλιμμένη ἀγάπη	»	41
Ἀνάστασις	»	42
Ρίγη	»	43

Τραγούδι	»	44
Χειμωνιάτικη άκουσερέλα	»	45
Τού γιαλού και της αγάπης	»	46

ΒΑΡΙΑΣΙΟΝΕΣ

Οί άνθρωποι πού έγασαν τόν έναντό τους..	Σελ.	49
Έξιλέωση	»	51
Άγάπη	»	52
Άπογοήτευση	»	53
Έρωτική όπια-ία	»	54
Τό κόκκινο γαρύφαλο	»	55
Φινάλε	»	56

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Χειμώνας	»	59
Λόν Ζουάν	»	60
Μουσική	»	61
Θωρώ ένα πλοίο	»	61
Γκρατσιέλλα	»	62
Περιεχόμενα	»	63

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΠΟΥ ΘΑ ΒΓΟΥΝ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ (Μεταφράσεις)

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ (Πρόζες)

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ (Διάλεξη)

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΑΙΩΝΑ (ποιήματα)

SISMANOGGLIO
MEDALLO